

готовлява за Вѣчность-тѣ е достоуважаемо и свято, ако и да ся изврѣшва подѣ какъвъ да е образъ.

6. Отбѣгвай всички-ты вредителны разговоры и прѣнія за догматическы нѣчта съ послѣдователи на чужды вѣроисповѣданія.

7. Не лишявай никого отъ сладко-то утѣшеніе, что вѣра-та му дава.

8. Вѣроисповѣданіе-то не трѣбва да раздѣля любовь-тѣ, нито человекескы-ты сърдца отъ по между имъ, нѣ да гы сврѣзва по ягко! Всинца ще стоимъ нѣкога прѣдъ прѣстола Божій, понеже всинца смы неговы чяда, безъ различіе на състояніе, на языкъ и на вѣрѣ.

ГЛАВА ШЕСТЬДЕСЯТЬ И ТРЕТЯ.

Съжяленіе и съсраданіе.

1. Кой-то отдава по высокѣ любовь и почестъ кѣмъ добродѣтель-тѣ, отъ колко-то кѣмъ всякѣ другѣ свѣтовнѣ хубость, той стои на высокѣ стѣпень на человекщинѣ-тѣ.

2. Кой-то страда съ благодареніе за благополучіе-то на други-ты, той е по горенъ отъ болѣжя и отъ самѣ-тѣ смъртъ, подѣ страшнѣ-тѣ рѣкѣ на кож-то долній человекъ трепери.

3. Колко-то по благодарно ся лишява нѣкой отъ собствено-то си земно добросъстояніе за спасеніе на други-ты, толкосъ по ничтожно му ся види онова, что земля-та и сѣжденіе-то на хора-та може да му причини.

4. Едно само твое великодушнѣ дѣло, въ кое-то